

češ, kaj tacega zamore le storiti prodajalka leskovškega „konzumnega društva“. Ž njo zgubi njen izvozček Jožef Petrovič v mali Varnici mastno službo, njegov brat po sili „cekmešter“ pa dobro prijateljico, s katero sta ob nedeljah marsikateri literček v konzumni prodajalni izpraznila. Imel bi še Vam marsikaj poročati, pa ker nam je cenjeni „Štajerc“ pred kratkim pisal, da ne smejo dopisi predolgi biti, Vam bodem pa enkrat po veliki noči naznanil, kako so se vozile letos na pustni dan maškerade od tukaj k sv. Barbari v Halozah v novem „omnibusu“, kateri se je v tukajšnjem farovžu pripravil, tako tudi vsako posamezno maškerado po imenu naznanil. Vi gospod urednik imate ostre krtače, zatoorej Vam ne bode težko, da njim bodete malo „konstume“ skrtlačili. Srčno Vas pozdravlja puščavnik iz Jüroškega.

Iz savinske doline. „Dragi „Štajerc!“ Ko sem zadnjo številko tvojega vrlega lista prebiral in med drugim tudi dopis z naše doline, namreč z št. Jurija ob Taboru našel, me je zelo razveselilo, da imaš tudi v tem lepem kotiču naše ljube štajerske dežele svoje prijatelje. Ker smo pa že enkrat pri sv. Jurju, se še v bližno Vransko ozrimo! Ta prijazen trg obiskujem jaz že delj časa kot sejmar in vselej sem se veselil tje priti. Ljudje so bili tam vedno prijazni, lepo cerkev imajo, dobre gostilne, velike trgovine in tudi druge vsakovrstne dobre obrtnije se najdejo tukaj. Na mene je vedno delalo utisk, da se ta mali trg prav čvrsto razvija. Ali glej ga zdaj! Ko sem na zadnji sejem 3. marca v Vransko prišel, opazil sem, da je vse drugače, napeto, strankarsko brez zložnosti, eden nad drugim! In kaj je to povzročilo? Šel sem v neko gostilno in sedem tam k kmeti mizi. Ko se nekoliko seznanim, začnem povpraševati radi česa se je tukaj vse predruščilo in eden po videzu bolj omikan kmet reče smehljaje: „Gospod, to je vendar dobro za nas kmete iz okolice, dokler so bili tržani složni, so oni žvižgali in mi plesali, zdaj pa mi žvižgamo in tržani nam bodo plesali!“ „Kako je to, saj so vendar tudi v trgu kmetje“, ga vprašam dalje! „Se ve, da so,“ odgovori on, „ali ti se ne brigajo za politiko, zbrali smo si toraj gospoda za voditelja in ta je kmetom peska v oči vrgel, zaslepljenci so se začeli cepiti v stranke, pa ne po političnem mnenju, kajti to je že nekaj naravnega, ampak mali trg so razkosili v dva dela in gospodarski boj se je vnel. In le ta nam je zamogel k zmagi pripomagati, da je trg okolici izdan.“ Neki drugi kmet, najbrž iz trga pa reče nato, da je ta boj brez vsega pomena in le v škodo vsem, ta napetnost prisega vse meje človeške pameti in ne bo nobeni stranki hasnilo, ampak kakor se že čuti, vsem škodovalo. Med drugim se je tudi govorilo, kako daleč ta napetnost sega. Neki obrtnik iz odvrženega konca trga je pred kratkim enega pomočnika zaradi dokazane večje tatvine iz dela izpodil in glej, kaj sovraštvo dela. Ta pomočnik je šel v blaženi del trga, bil tam sprejet v boljši hiši, delo se mu je dalo in še drugim ga priporočujejo, čeprav jim je znano, da je svojega prejšnjega delodajalca z

tatvino občutljivo obškodoval. To je čudno! Pri kaj tacega ne poznamo in ne razumem zakaj tak. dogodkov nihče v časnikih ne priobči. Za danes dro „Štajerc“ ti nočem z mojim dopisom preveč prostá potratiti, čeprav bi se lahko o tem celi roman napisal. Sicer pa pridem prihodnji sejem zopet na Vranedo in se bodem za stvar bolj pobrigal in opisal osebnost katere tatove iz sovraštva do svojih sotržanov, bde mesto, da bi jih spodili, podpirajo. Ako pa so t navdušeni gesla „Svoji k svojim“, se še bo to z delo. Za zdaj te pa vrli „Štajerc“ prijazno pozdravljam
Resnicoljub

Iz Koroškega.

Sveta rešnja Kri in kaplan — morilec. Kak v smo že pisali v našem listu, je ukradel kaplan poč sv. Mariji Pulst (Bistrica) na Koroškem Tomaž Mašrat svojemu župniku hranilnične (šparkasne) knjige je denar vzdignil, ter za sebe porabil. Ker se je beg da mu bode prišel njegov župnik na sled in tud ovadil sodniji, je sklenil župnika — umoriti. am kaplan je bil priljubljen pri ljudeh in dobro zapise pri svojih predstojnikih — a sedaj se je izkazala da je bil hinavec, lažnik, pijanec in koristolovec kateremu je bilo dobro tudi najzavrženejše sredstv samo da pride do denarja. Delal se je gorečega k toličana, vnetega duhovnika — v svojem srcu pa imel niti iskricice vere. Kako si je tudi drugače to mačiti dejstvo, da je zastrupil mašno vino z namenom da zavda svojega župnika. Maša je najsvetejše opravi vilo, kar jih pozna katoliška cerkev, saj se pri mavo spremenita kruh in vino v meso in v kri Jezusa KrDa stusa. In v kelih je „božji namestnik“ vlil strupor da bi pahnil v grob starega duhovnika-sobrata, kau terega je okradel. V tem trenutku, ko je po cerkvea nem nauku Bog sam navzočen med svojimi vernikoro v tem trenutku je hotel „božji namestnik“ Tomašas Mašek zavratno umoriti družega božjega namestnika Pač res: življenje je časih strašno. Pred par dnevo je stal ta kaplan pred porotniki v Celovcu. Bil je spoznan za krivega in dobil je 15 let težke ječe. P Žalostni poročamo ta zločin, ubogo ljudstvo, ubogpri kmet na Koroškem! Od „Štajerca“ pa vpije in kričin vsaki kaplanček, da bode vsakdo, kdor ga bersv „ferdaman.“ In zakaj tako kriče? Ker tu in tamve operemo kakega duhovnika. Pri takih razmerah mol-ve čati bi bilo greh!

Iz Spodnjega Koroškega. 1. Predvsem ni res, da sem v nedeljo dne 8. februarja iz prižnice povedal, g. da vsem tistim, kateri berejo „Štajerca“, ne bode ni treba iti za veliko noč k spovedi, ampak res je, da im sploh besedo „Štajerc“ v celi propovedi izustil nisem sp se in sem samo rekel, da je pod smrtnim grehom prepo vedano brati, plačati in razširjati veri in npravnosti sovraž- Pa ne časnike in knjige. — 2. Dalje ni res, da me naj- K je brž rado preveč zebe in sem to povedal, ker sem se je bal, da bi prišlo preveč ljudi k spovedi, ampak res pr je, da v spovednici zmirom z veseljem storim svojo in dolžnost in celo župljane v propovedih spodbujam je

da bi večkrat hodili k sv. spovedi. V Kotljah, dne 24. svečana 1903. Fr. Štíngl, župnik in ustanovni ud obrambnega društva „Tisková liga v Pragi.“ — (Opomba uredništva: Ustanovni ud društva „Tisková liga v Pragi!“ — bomo videli, kaj porečejo k temu popravku kmetje, ki so nam dotični dopis poslali in ga s svojim podpisom potrdili!)

Razne stvari.

Župnik obsojen — k smrti. Iz Madrida na Španskem se telegrafira z dne 16. marca tega leta, da je bil od porotnikov v Logroni dne 15. t. m. župnik Valdekandos obsojen k smrti. Župnik je v septembru prejšnjega leta umoril svojo ljubico. Počakal je jo v nekem gozdu in jej prirezal z britvo vrat, tako, da je bila takoj mrtva.

Na celi zemlji. je zdaj 3064 jezikov ter več nego 1000 ver. Poprečna starost je 33 let. Med 1000 ljudmi doseže samo en človek starost 100 let in samo 6 starost 65 let. Število vseh ljudi na zemlji je 1½ milijarde. Izmed teh umre na leto do 35 214 000, na dan 96.480, vsako uro 4 020 in 76 vsako minuto. Na sproti pa se rodi na leto 36,792.000 ljudi, na dan 100 800, vsako uro 4200 ter vsako minuto 78 ljudi.

Zunanje novice.

Strašno maščevanje ljubosumnega moža. V občini Komloš na Ogerskem je zasačil kmet A. Kádar svojo ženo skupaj z njenim ljubimcem Fr. Vipickim. Da se maščuje nad ženino nezvestobo, slekel je s pomočjo svojega brata zaljubljeno dvojico do nagega, ju trdno zvezal skupaj z vrvjo ter ju vrgel v jamo za dvoriščem. Šele čez tri dni je našel nago dvojico orožnik, ki je zasledoval zginola. Žena je bila v tem času zblaznela, dočim je bil Vipicki brez zavesten.

Prošnja za veliko kazen. V Trieru je bil pred sodiščem pastir Grossmann, ki je zažgal tri hiše. Preden se mu je izrekla kazen, je vstal ter spregovoril: „Priznam, vsa mi očitana dejanja ter sem vesel, da pridem v ječo, kajti tam se uči človek lepega vedenja in omike, reda in pridnosti. Tudi ima človek v ječi svoj lepi kruh, a če bi me danes izpustili, bi ne vedel kam iti. Vsako kazen hvaležno sprejem, čim večja ja, tem ljubša mi je.“ Sodišče mu je ugodilo ter ga obsodilo v tri leta in štiri mesece ječe.

Pes vzrok zakonske ločitve. V Parizu je živel g. N. v najsrečnejšem zakonu s svojo ženo. Otrok nista imela, pač pa lepega in zvestega psička po imenu „Tonton“. Navadno je hodil z gospodom na sprehod. Nekega dne pa je odšel mož z doma, a žena se je šla s psom sprehajati. Ko sta prišla v ulico La Fayette, obstal je pes pred neko hišo ter divje lajal. Ker ga gospa ni mogla odpraviti od hiše, odprla mu je vrata in mu sledila. Pes je stekel po stopnicah v prvo nadstropje ter pred nekimi vratmi zopet cvilil in lajal. Gospa je pozvonila, hišinja je odprla in pes je smuknil v sobo, iz katere je zaslišala zarentačiti

znan glas, a istočasno je zbežala v drugo sobo neka mlada dama. Bil je mož na tujem zelniku, vsled česar sta se ločila.

Jezuit in — „copernica“. Kako zabito še je tu pa tam ljudstvo v goratih krajih in kako duhovniki delujejo na njegovo poneumnjenje, kaže sledeči dogodek, ki se je izvršil dne 7. t. m. pri okrajnem sodišču pri Sv. Petru na Gor. Avstrijskem. Kmetica Eliza Pfaffenbichler je obdolžila svojo sosedinjo Elizabeto Pfaffeneder da je copernica, ki ji je zacoprila živino. Pfaffenbichler je vsled tega poslala svojega moža v Steijer k jezuitem, da bi ji nasvetovali, kako bi se zamoglo temu odpomoči. In res je prišel pater Fellingner v hišo, kadil hišo in hleve ter škropil. Potem je vprašal ženo, koga sumi, da ji je živino zacoprila. Imenovala je svojo sosedo. Jezuit je šel na to k isti v hišo, ji velel poklekniti, češ, da ji podeli papežev blagoslov, žena je ubogala, a si ni mogla tega čudnega obnašanja tolmačiti. Pozneje je zvedela za vzrok, ter tožila sosedo zaradi obrekovanja. Sodišče je obsodilo praznoverno kmetico na 25 K globe, dočim se pravemu krivcu, jezuitu ni ničesar zgodilo.

Diamantni prstan v goskinem želodcu. Predsednik mesarske unije v Jersei Citi je našel v želodcu goske katero je čistil, diamantni prstan, vreden nad 100 dolarjev. Goska je bila doma iz Baltimore.

Gospodarske stvari.

Jabelčni cvetodér. Ako se spomladi ne morejo rudeče nadahnjeni cvetni popki našega jabelčnega drevja dovolj hitro razpihniti, ker jih zadržuje moko in mrzlo vreme, postane jih mnogo sprva rumenih, pozneje rujavih, nagrbančenih in suhih. Naše ljudstvo imenuje to prikrazen „smód“. Taki popki ostanejo zaprti in ne morejo podariti sadu življenja, zakaj njihovo lastno življenje je šlo po zlo. Pokončal ga je komaj 5 mm dolg rumenkast črv, ki je ves zadovoljen v svojem varnem skrivališču uničil nežne notranje cvetne dele, kateri so za oplojenje neobhodno potrebni in si izredil precejšen trebušček. Ta hudi gost je breznoga ličinka drobnega, približno 4 mm dolgega, rujavega rilčkarja, ki polaga svoja mnogobrojna mičkena jajčica posamezno na nežne, še trdo zaprte cvetne popke. Po nekaj dneh se izkobacajo iz njih ličinke, ki so tako neznatne, da jih komaj ugledaš. Te se zavrtajo v popkovo jedro in začno ondi svoje ničvredno delo. Le v slučajih, ako se popek vsled ogrevajočih solčnih žarkov in vsled polne drevesne noči odpre še dosti naglo, odbila je zadnja ura hudobnežu, ki je za ponočni hlad jako občutljiv. Ostane li popek zavoljo neugodnega vremena zaprt, ni mu več pomoči, gotovo je izgubljen. Še v popku se izpremeni ličinka v bubo. Proti koncu meseca velikega travna razdere hrošč bubino ogrinjalo, prejé posušeno in nagrbljeno steno svojega dosedanjega bivališča in se izmuza na beli dan. Do jeseni živi hrošč na jabelčnem drevju in se prehrani z njegovim listjem. Potem si poišče pod razpokano skorjo in pod kamenjem v mahu prezimovališče. Kakor hitro se jame gibati v